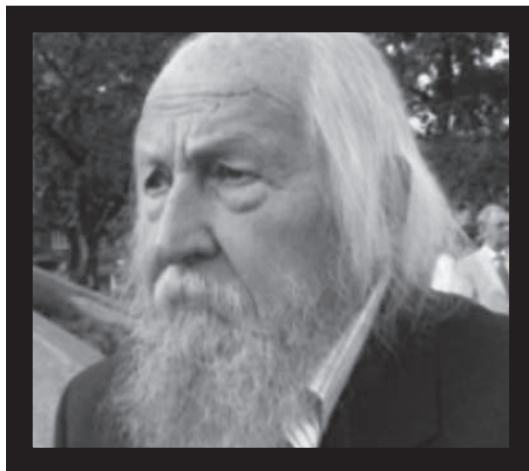

ОСТАП ВАСИЛЬОВИЧ ЛАПСЬКИЙ

20 жовтня 2012 р. у Варшаві відійшов у вічність талановитий поет, літературознавець, перекладач і публіцист, лауреат Шевченківської премії (2007) Остап Лапський.

Остап Лапський народився 7 липня 1926 р. в селі Гуцьки неподалік Кобриня на Берестейщині, у селянській сім'ї. Доля закинула його до Польщі, де він здобув освіту й почав утверджуватися як україномовний письменник. З 1945 р. жив у Польщі, але вся його поезія пройнята любов'ю до рідної землі, там залишеної. Молодий поліщук здобував вищу освіту у Вроцлавському (русистика) та Варшавському (україністика) університетах. Пропрацював 24 роки на кафедрі української філології Варшавського університету, а згодом 15 років у Лінгвістичній редакції Польського Радіо. За участь у русі "Солідарність" був звільнений 1981 р. Після проголошення Україною незалежності його зв'язки з Варшавським університетом і Польським Радіо, але вже з українською в ньому службою, відновилися.

Остап Лапський належав до когорти інтелектуалів Польщі, котрі надзвичайно багато зробили для взаємозбагачення культур двох сусідніх слов'янських народів.

Шлях у літературу Остапа Лапського тісно пов'язаний із започаткуванням у другій половині 50-х років варшавського видання "Наше слово", на сторінках якого були опубліковані його перші поетичні твори. Друкували його поезію, переклади, літературознавчі праці й інші видання, зокрема "Наша культура", "Український календар", альманахи "Гомін", "Дукля", "Прапор", часописи "Жовтень", "Слідами пам'яті", "Зерна", "Сучасність", "Над Бугом і Нарвою", "Берестейський край", "Підляські повідомлення", "Magazyn Literacki", "Lithuania", "Arkadia", "Вісник Закерзоння", "Літературний провулок" та інші. Твори поета ввійшли до польськомовних антологій української поезії: "Antologia poezji ukraińskiej" Ф. Неуважного і І. Плєсьняровича та "Po tamtej stronie deszczu" Т. Карабовича.

О. Лапський – автор поетичних збірок "Деякі елегії та дещо інше", "Мій почитачу" (Варшава, 2000), "Обабіч: істини?!" (Варшава, 2003) та "Себе: розшукую?!" (Варшава, 2003). Лауреат Міжнародної премії ім. Богдана Лепкого (2003). 2007 року Остап Лапський був відзначений Національною премією України імені Тараса Шевченка за книжки поезій "Себе: розшукую?!", "Обабіч: істина?!".

Лапський шукав свого самобутнього поетичного шляху як спадкоємець внутрішньої енергії та естетичної й духовної рушійної сили Шевченкового слова. В українській поезії він був одним із найпослідовніших (поряд із В. Стусом) спадкоємців Шевченкових ідеалів духовного суверенітету, непокори й бунту проти всякого уярмлення, за право людини на вільний злет і вільний пошук, зокрема й пошук своєї, неповторної мистецької форми. Шевченкове слово як своєрідна енергетична наснага часто присутнє в цій поезії у сплаві зі своїм: "Як ще були ми.../ Ні, ще будем!; Була, була ж у мандрівника / своя земля, / було де сісти?! / хліба з'їсти // Думи, мої думи, / мій Тарасе, / що без їх ми, / що без нас вони?!" Отож Лапський постійно шукає своєї "найдзвінкішої думки" про Тараса Шевченка як найповнішого виразника українства...

Кредо поета в його словах: "Моя мрія: Відкинути Москву, відкинути Варшаву, не тому, що те Москва, а це, дивлюсь, Варшава! Хочу, щоб береза залишалася березою, а дуб щоб дубом був, а горобина горобиною! Росія щоб була Росією, а Польща, як співають, Польщею, а Україна, мрію: Україною!".

Поділяємо горе рідних і близьких Остапа Васильовича Лапського і схилиємо голову в глибокій скорботі. Світлий образ його назавжди збережеться в серцях українців і поляків, для яких він творив прекрасне все своє свідоме життя.